

jeg kan sige, at hans Svar imødeses med stor Interesse af mange Tusinde jyske Kreditforeningsinteressenter. Det er ikke alene Radikale, Moderate og Højre, der gøre det, men det gælder alle Partier. Det blev vedtaget enstemmigt hin Dag i Viborg. Alle Blade uden Hensyn til Partifarve have sluttet sig til og støttet vort Arbejde i denne Sag. Det kan, mener jeg, dog maaske ogsaa veje lidt i Vægt-skaalen, naar den ærede Minister skal træffe sin Afgørelse. Som sagt, jeg venter at faa et velvilligt Svar, et saadant vil blive hilst med Glæde i alle Lejre.

Ja, nu kan det vel være passende at slutte af. Men jeg vil sige endnu en Gang, at jeg gør ingen Undskyldning, fordi jeg har talt længe. Hvis De have ventet noget saadant, tage De fejl. Jeg synes, det er godt, at vi faa Lejlighed til at tale fra Leveren, vi have jo ikke saa stort Hastværk. Jeg vil henstille til den ærede Formand, at han ikke bliver alt for streng ved os. Selv om der virkelig gaar et Par Dage mere med til Finanslovens første Behandling, blive vi saamænd nok færdige med den. Og med Hensyn til Arbejdet i Vinter vil jeg haabe, at vi kunne faa det lidt mere mageligt, end Reformpartiet har haft det. Jeg vil haabe, at vi ikke skulle faa lavet alt for mange Love, som komme til at koste os alt for mange Penge. Thi i Øjeblikket have vi gode Betingelser for at lade være dermed.

Sigurd Berg: Det er selvfølgelig umuligt for mig at erindre Enkelthederne ved de adskillige Tusinde Sager, jeg har maattet give Resolutioner i i de omtrent 4 Aar, jeg var Minister. Men jeg vil dog straks her sige — uden at jeg har haft Lejlighed til nærmere at undersøge den Sag, som det ærede Medlem, der nu talte, fremdrog —, at jeg ikke kan acceptere den Forklaring, han gav af min Afgørelse, og at jeg ikke ønsker at skyde mig ind under den Undskyldning, han opstillede i sit Foredrag.

Berntsen: Det ærede Medlem fra Kellerup (Leth Espensen) var saa hensynsfuld mod mig at undskyldte mig. Han mente, at min Afgørelse af det af ham omtalte Spørgsmaal var dikteret af de politiske Forhold, hvorunder vi levede, da jeg var Indenrigsminister. Deri tager det ærede Medlem fejl. Jeg har handlet ud fra den Opfattelse, som jeg har af, hvad der er Lovens virkelige Mening, og jeg har

for at være sikker paa, at jeg ikke tog fejl, konfereret med Ordføreren for denne Lov, det ærede Medlem talte om, og han var enig med mig i, at Loven er at forstaa saaledes, at den Statutændring, det ærede Medlem og hans Meningsfæller i den nævnte Kreditforening ønskede, ikke kunde forenes hverken med Lovens Bogstav eller dens Aand. Jeg har, som sagt, ikke handlet af politiske Grunde, men ud fra, hvad jeg mente var ret og rigtigt. Nu kan det ærede Medlem jo prøve, hvad den nuværende Minister vil sige dertil.

Leth Espensen: Jeg kan selvfølgelig godt forstaa, at de to ærede Herrer ikke uden videre ville acceptere min meget velmente Fremstilling af deres Holdning i den omtalte Sag, og at navnlig det ærede Medlem fra Frederikssund (Berg) ikke vil skyde Skylden over paa sit Kontorpersonale. Men derfor kunde det godt være, at mit Syn alligevel er rigtigt. Men naar det ærede Medlem fra Assens (Berntsen), som senere har prøvet paa at give en saglig Begrundelse af sit Afslag, henviser til Ordføreren for Loven den Gang, skal jeg gøre opmærksom paa, at jeg den Gang ogsaa var Medlem af Udvalget, altsaa ogsaa havde Betingelser for at følge denne Sag. Det, der skete den Gang, var, at der blev sluttet et Kompromis mellem Folketinget og Landstinget. Folketinget holdt paa, at Interessenterne selv skulde vælge Vurderingsmændene, medens Landstinget forlangte, at Direktionen skulde baade vælge og afsætte dem. Vi kunde ikke komme til Overenskomst, før Minister Hørring fandt paa et Kompromis, og det var netop det, vi nu have faaet. Jeg vil sige, at Ordføreren — det var daværende Folketingsmand Blem — stod som særlig interesseret i Østifternes Kreditforening, og han havde sit paa det tørre, fordi den Kreditforening i Forvejen havde den Stemmeret, som vi kunde ønske ovre hos os, og hans Udtalelse kan med lidt god Villie ganske vist fortolkes paa den Maade, som det ærede Medlem fra Assens nu siger, at han har forstaaet den. Men jeg tror, at man maa se paa de Udtalelser, Ordføreren den Gang fremkom med ud fra Situationen, som den var: Dette, at vi havde Højreministre den Gang, gjorde, at det blev overladt til Ministeren at bestemme, og det betragtedes i Almindelighed som det samme som, at vi ikke kunde faa det, fordi Højre holdt strengt netop paa det. Men i hele Udvalget betragtede